

Притча про страх

Олег Паламарчук

Відколи живуть люди, існує поряд з ними Страх. Ходить він, мов привид, поміж хатами, турбує господарів. Навідається до когось в гості, потрясе своїми холодними руками — і далі шукає собі нової жертви.

Та якось трапився йому на дорозі один чоловік, обдертий, обшарпаний. І погляд у нього — ніби світ; йому зовсім збайдужів. Лежить собі посеред шляху і хоч би тобі що.

— Вступись мені! — суворо наказує Страх. Чоловік навіть бровою не повів.

— Невже ти мене не боїшся? Я — Страх! Ще жодна людина так безпечно мене не зустрічала.

— А я давно вже перестав боятися. Мені нема чого втрачати. Ані шеляга за душею не маю. Мов билина у чистім полі — безталанний. І життя мені неї шкода.

— Сміливий ти, чоловіче, — сказав Страх, — раз мене не злякався. За твою хоробрість зроблю я тебе щасливим. Проси, що хочеш!

— Їсти, — простогнав безталанний. Страх посміхнувся:

— Я тобі можу дати більше. Знаєш, скільки я в людей добра відібрав?! На ось, візьми гроші. Тут тобі на життя вистачить, щоб і вмерти в достатках, — сказав він і зник.

Минуло кілька років. Завів колишній жебрак господарство таке, що сусіди-багатії від заздрощів мало не луснуть. І дружина у нього хоч куди, на все село краля.

Та не забув про безталанного Страх. З'явився якось серед ночі, як то завжди він приходить до людей. Затремтів усім тілом чоловік над грішми і багатством своїм. Згадав і Бога, і диявола.

— Ти чого тремтиш? — підійшов до нього ближче Страх. — Не впізнаєш мене? А чоловік ще дужче злякався, додолу упав, ледь не зомлів.

— Тепер ти такий, як і всі! — сказав тріумфально Страх, переступивши через тіло, що у трепетній покірливості вклонилося йому.